

2. søndag i fasten d. 28. februar 2010

Jarl Ørskov Christensen

Helligåndskirken kl. 8:30, Havrebjerg Kirke kl. 10:00

LÆSNINGER

Hebræerbrevet 5,1-10
Kristus som ypperstepræst på Melkisedeks vis
Markusevangeliet 9,14-29
Helbredelsen af drengen med den stumme og døve
ånd

SALMER

392 – Himlene, Herre, fortælle
583 – Falder på dig modgang
57 – Herre, fordi du ikke lod
588 – Herre gør mit liv til bøn

PRÆDIKEN

Når ypperstepræsten træder frem

1.

”Grøndal er et tegneseriehold, et tegneseriehold, et tegneseriehold!” Slagsangen blandede sig med larmen fra fodboldbanen. Fra råb og bolde der hamrede mod træbanderne i hallen, fra dommerens fløjte og fra mikrofonanlægget, der annoncerede, hvilke hold, der skulle gøre sig klar til at spille.

Det var den årlige skolefodboldsturnering, og så vidt jeg husker, var det i 5. klasse. Os fra Grøndalskolen havde to hold: Et rent drengehold og et mixhold med drenge og piger. En af forældrene – Ingvar, Vilhelms far – havde sagt ja til at være med hele dagen som vores holdleder.

Vilhelm selv spillede også med. Han var en lidt speciel dreng i klassen, fordi han kunne *flippe ud*. ”Vilhelm flipper! Vilhelm flipper!”, hvis nogen kom og sagde sådan, vidste alle i klassen, at de skulle være på vagt: En gang imellem slog et eller andet klik inde i ham, og pludselig blev alt og alle en dødsfjende for ham. Han rev og bed og kastede med sakse. En gang under et ”anfald” fik en lærer en stol i hoved, så hun måtte gå hjem fra skole.

Ingvar, Vilhelms far, kendte vi ikke. Han havde et kæmpe overskæg med form som et cykelstyr, men han virkede flink at have som træner. Han gik meget op i kampene og råbte ind på banen til os, hvordan vi skulle spille, og når vi kom ud fik vi ros og klap på skulderen.

Det hele gik fint, og vores mixhold nåede helt frem til finalekampen, da dommerpanelet pludselig gav den besked, at vi var *diskvalificerede*, fordi der kun var én pige i mixholdet – resten var drenge.

Beskeden kom som et chok for holdet, men Ingvar trådte i karakter: Med en resolut mine gik han ned til mønttelefonen og ringede til overdommeren for at sige, at det ikke kunne være rigtigt.

Ingvar skreg bogstavelig talt ned i røret, mens ansigtsfarven bag overskægget skiftede til mørkerød. Da samtalen var forbi hang han røret på plads med et ”så!”, og lidt senere gik vi på banen og spillede finalekampen.

Så vidt jeg husker, vandt vi ikke, men fra da af var Vilhelms far blevet vores helt.

2.

Det er *ikke* nogen heltefortælling, vi hører om i evangelieteksten til i dag. Når man læser kapitel 9 i Markusevangeliet i sammenhæng, fremstår passagen, som vi hører i dag, som rodet og usammenhængende og i skarp kontrast til begivenhederne både før og efter.

Discipelskaren er på vej til Jerusalem. Intensiteten stiger. Fortællingen passerer et vendepunkt ved Peters bekendelse: I slutningen af kapitel 8 står der: ”Så begyndte han at lære dem, at Menneskesønnen skulle lide meget og forkastes af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå tre dage efter. Og dette sagde han ligeud.”

”Seks dage efter”, står der, ”tog Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig op på et højt bjerg [...] og han blev forvandlet for øjnene af dem.” Jesus står skinnende hvid i samtale med Moses og Elias, og sammenhængen bliver med eet klar for disciplene.

Og så er det, at Jesus igen bevæger sig. Rejsen mod Jerusalem fortsættes, men neden for bjerget, er det i mellemtiden gået galt for de andre disciple. Faren til drengen fortæller om den urene ånd: »Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.«

Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Disciplenes afmagt stilles åbenlys. Først da Jesus selv kommer ned fra bjerget og truer af ånden, farer den ud. Senere, da disciplene er inden døre og i enrum med Jesus spørger de: ”Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?” Hvertil Jesus svarer: ”Den slags kan kun uddrives ved bøn.”

3.

Bøn bliver sat som det ene nøgleord i evangelieteksten i dag. *Afmagt* bliver sat som det andet. I troslivet kender vi til begge dele: Vi har lært selv at henvende os til den højeste magt: ”Fader vor du, som er i himlene”. Vi har imidlertid også erfaret at stå afmægtige på trods af bønnen.

Er Gud der ikke alligevel? Hører han mig ikke? Er hans vilje en anden end det, som min bøn til ham udtrykker? Det er spørgsmål, som vi til tider kan stå med i troslivet og i bønslivet.

I hebræerbrevets læsning til i dag – 2. søndag i fasten – forklarer forfatteren i et lagt afsnit over flere kapitler om Jesu frelsergerning på jorden. For at forklare sig, bruger han en typologi: En velkendt person eller handling fra det gamle testamente, som kan kaste lys over det nye, som Kristus bibringer.

Personen, som forfatteren peger på er Melkisedek, som vi hører i 1. mosebog; ypperstepræsten som bragte Abraham den Guds velsignelse, som Abraham og hans efterkommere var blevet lovet. Hebræerbrevet viser ligheden: Som Melkisedek var ypperstepræst for Abraham, er Kristus blevet ypperstepræst *for os* over for Gud den højeste.

Abraham og var en gammel mand, og Sara havde længe været ufrugtsom, da Gud sendte løftet til dem om, at deres efterkommere skulle velsignes i tusindtal. Ingen af dem kunne se for sig, hvordan de skulle kunne indgå i fortællingen om et helt folks tilblivelse.

På samme måde, som Melkisedek frembar bønner og velsignelsen for Abraham og Sara, på samme måde frembærer Kristus bønner og velsignelsen for os og gør vores livsfortælling til en del af sin fortælling; om frelsen for alle.

4.

Vores livsfortælling er imidlertid heller ikke nogen heltehistorie. Både bønner og afmagten er grundvilkår i vores liv. Lige som disciplene må vi indimellem se til, mens verden lider – også selvom vi har fået de samme løfter om Guds velsignelse og hjælp.

Vores magtesløshed flytter vitterlig ingenting, hvis ikke det netop var fordi, at Kristus – som ypperstepræst for os – lagde *sin* bøn og *sin* afmagt til vores.

Kristus gik bønnens og afmagtens vej ind til Jerusalem, og ved at gøre det, bærer han vores bøn, vores afmagt, vores vaklende tro frem for den højeste Gud som det uomgængelige og dyrebareste.

Hvad var vores tro værd, hvis ikke han bar den frem for os? Vi må bede til Kristus, som faren bad for sin besatte søn: *Jeg tror, Herre, hjælp min vantro!*

Først da Jesus lægger sin tro til, bliver farens tro en forandrende tro.

5.

”Så kan I filen-fuseme lære det!” Klask! Vilhelms far knaldede røret tilbage i holderen på telefonboksen, og kampen blev fløjtet i gang.

I fastetiden – i disse uger frem mod påsken – får vi lov af gøre denne overvejelse:
Hvem var han egentlig, ham der bad for os? Hvordan var han? Hvordan viste han sin magt?

At vise magt... ofte puster vi os op og råber, når vi vil have noget i gennem. Men læg mærke til kontrasten i det Jesus gør: I kampen mod det onde fører han ordet *højlydt*. Ånden river i drengen, men Jesus truer ad den og befaler: ”Far ud af ham, og far aldrig mere ind igen!”

I kampen for kærligheden, troen og håbet fører han ordet *stille*. Natten efter skærtorsdag, da Jesus bliver taget til fange, er rollerne omvendt: Her er det disciplene der handler, griber til sværd og vil forsvare retfærdigheden, men Jesus standser dem i det.

I stedet siger han til de skriftkloge: ”Dag efter dag har jeg været hos jer og undervist på tempelpladsen, og I har ikke grebet mig. Men det sker, *for at skrifterne skal opfyldes.*”

I stilhed åbenbarede han magten. Det kan kun den gøre, som *har* den. I stilhed lagde han sin afmagt til vores. I stilhed frembar han vores bønner for – som ypperstepræst – at føre troen, livet og kærligheden til sejr.

Amen.